

RENÎŞANDER, ÎLHAM Û ÇAVKANIYA HEZA ME, PARTIYA ME YE!

PARTÎYA KOMÛNÎST A TIRKÎYE - MARKSÎST LENÎNÎNST

Salvegera 50’emîn: Rênîşander, Îlham û Çavkaniya Hêza Me, Partiya Me Ye!

24'ê Nîsana 1972'an, li hemberî tariyê wek pêngava sazûmankirina meşaleya ku ji aliyê çend komunîstên bi pêşengiya Îbrahîm Kaypakkaya ve, di dîrokê de cih girt. Kevneşopiya şer û berxwedanê ya serdemê bi Mahîr û Deniz re hat li darxistin. Hêza ku di têkoşîna antî-emperyalîst de bi dest ket, têkoşînek milîtan-têkoşer a şoreşgerî afirandibû. Rêheval Îbrahîm li ser navê proleteryayê tevlî eniya şer bû. Bi hêza analitîk a bîrdoziya Marksîst-Lenînîst-Maoîst mijarên bingehîn ên şoreşa Tirkiyeyê zelal kir, û derbên giran li şovenîzmê, Kemalîzmê; li her cure reformîzmê, revîzyonîzmê û oportunîzma ku di nava “çep” de hêlînên xwe dane, da û bingeha Partiya Proleterya ava kir. Ev tarîx jî mizgîniya destpêkirina têkoşîna komunîst a li Tirkiyeyê piştî rêheval Mistefa (Mûstafa Sûphî) Suphî dida.

Îro jî wateya 24’ê Nîsanê li hemberî 50 sal ên ku derbas bûne nûbûna xwe diparêze. Nîv sedsal! Dirêj e ji bo kesekî, lê ji bo dîroka civakan û têkoşîna çînan jî demeke kurt e... 24'ê Nîsanê wek perspektîfa me ya rê pêşandêr û çavkaniya îlham û hêza me ya ruhê têkoşînê ye ku di her warî têkoşîna komunîzmê de ji hemû pirsgirêkên ku em pê re rû bi rû dimînin re çareserî dike. 24’ê Nîsanê encama çalakiyên ciwanên antî-emperyalîst, çalakiyên dagirkeriyên axê, berxwedanên gundiyan û berxwedana mezin a 15-16’ê Hezîranê ya kedkaran e. Bi awayek serdem jî berhema şerên gelan, berxwedana Vîetnamê, Şoreşa Çandî ya Proleter a Mezin e. Tezên Marksîst-Lenînîst-Maoîst ên ji aliyê Kaypakkaya ve ji bo şoreşa Tirkiyeyê ku tên pêşkeşkirin bi taybetî; di protestoyên xwendekaran de, di berxwedan û grevên karkeran de, di berxwedana mezin a Karkeran a 15-16’ê Hezîrana 1970’an de, weke di çalakiyên dagirkeriyên axê yên gundiyên Degirmendere de, yanî di ceribandinên şoreşgerî yên girseyan de pêşketine, û bi dersên ji van berxwedanan hatine girtin bi zanistiya MLM'ê re gihîştine.

Ji ber ku wisa ye; li ser tezên ku Îbrahîm Kaypakkaya ji bo şoreşa Tirkiyeyê derxistiye holê nîv sedsal derbas bûye, lê hê jî rojane ne.

Rêgeza şoreşgeriyê ya ceribandinê ku Kaypakkaya pêşî pê ve bi tundî girêdayî bû, bû sedem ku tezên wî li ser tevgera şoreşgerî û komunîst rê ronî bike, bidome, û li welatê me tevgera komunîst careke din li ser lingan rawestiya. Ji ber vê yekê, behskirina damezirandin û pêkhateya bingehîn ya îdeolojîk a Partiya me kirin, di heman demê de behsa Îbrahîm Kaypakkaya jî kirine. MLM di ceribandinê şoreşgerî û li ser teoriyê di afirandina ceribandinên şoreşgerî de mîsogeriya rêgezek û zanistîbûnê ye. Ji ber ku temelên ku Partiya Komunîst li ser radiweste, ji têkoşînên çînayetî yên welatê me û tezên ku ji tevgerên girseyî derketine. Li ser vê yekê heta ku têkoşîna çînayetî û tevgerên girseyî bidome dê ev tez nûjen û zanistî bin.

Rêberê ku Kartû Diavêje û Terr Digire: Kaypakkaya!

Partiya Proleterya di sala 1972’yan de ji aliyê Îbrahîm Kaypakkaya ve hat damezrandin. Kaypakkaya berê jî, di salên xwe yên xwendekariyê de di gelek komeleyên xwendekaran de xebatên şoreşgerî meşand û ji bo gelek kovarên şoreşgerî gotaran nivîsandin. Têdigihîje ku pêwiste ji bo şoreşê bi rêxistin bibe û tevlî pratîkan bibe û ji ber vê cara ewil dibe endamê Partiya Karkerên Tirkiyeyê (TÎP) a wê demê. Piştî demekê ku dît TÎP ne partiyeke şoreşger e û bi têkoşîna parlementeriyê razî ye, îstifa kir û di nava Partiya Şoreşger (Îhtilal) a Karker û Gundiyan a Tirkiyeyê (TÎÎKP) a ku wê demê têkoşîneke îlegal-derqanûnî dimeşîne, tevlî têkoşînê bû. Çalakiya wê ya di nava TÎP û TÎÎKP'ê de di heman demê de xebateke bênavber a lêkolînê û xwendinê û nivîsandinê ye. Ji bilî vê, di nav pêkanînên germ ên wekî çalakiyên xwendekar û ciwanan, berxwedanên gundiyan û dagirkirina axê, grevên karkeran û Berxwedana 15-16'ê Hezîranê de cih girtina wî, bû sedem ku xwe ji ceribandinan biafirîne û karker û gundî-ciwanan nas bike. Ev jî rê lê vedike ku heqîqeta civakî bi têkoşîna çîn û tebeqan re bide ber hev û bi vî awayî ramanên wî bi lez qeş dibe.

Hema piştî salên 1970’an li Kurdistana Tirkiyeyê dest bi xebatên xwe kir. Ev heyama çalakiyê bû xala veguhertina ramanên siyasî yên Kaypakkaya ku bernameyekê li dar bixe. Ji aliyekê ve bi analîzên herêmî pêşnûmeya bastûra civakî-aborî çêkir, li aliyê din jî çavdêriyên xwe yên li ser pirsgirêka neteweyî berhev kir. Wî dest pê kiriye ku rastiya Şerê Gel û bihgehiya Kemalîzmê pir zelaltir fêm bike; bi qabiliyetên xwe yên xurt a analîtîk ve tiştên ku jiyaye, şahidî û çavdêrî kiriye, bi lez nivîsandiye. Di dawiya sala 1971’an de, wî dît ku rastiyên ku wî ji ceribandinên xwe derxistiye holê, li hemberî tiştên ku TÎÎKP diparêze ne. TÎÎKP; reformîst, şovenîzma civakî û kemalîst e û pirsgirêkên karker, gundî û ciwanan bi awayeke rast analîz nekiriye.

Van hemûyan rêya zelalbûna Kaypakkaya kirine. Bi analîzên xwe şert û mercên welat û bingehiya şoreşê diyar kir û vê yekê jî li ser partiyek ku bikaribe şoreşê pêk bîne ferz kir. Xwe bi asta herî bilind a hêjayî ya Marksîzm-Lenînîzm-Maoîzm ve rapêçandiye, girseyan rast analîz kiriye, stratejiya Şerê Gel pejirandiye, partiya pêşeng a çîna karker û rêberê gel Partiya Proletaryayê derxistiye ser dîka dîrokê.

Bi lez û bez dest bi rêxistinkirina Kurdistana Tirkiyeyê kir; Li Amed, Riha, Mêrdîn, Qers, Meletî, Mereş û Dêrsimê dest bi xebatên xwe kir. Di heman demê de li bajaran bi taybetî li Stenbolê xwebatan li dar xist. Di hemû xebatan de armanca sereke destpêkirin û pêşxistina têkoşîna çekdariyê ye.

Di vê demê de Kaypakkaya ji hevdîtina bi hevalên xwe yên ku heman fikrên wî dipejirînin jî îhmal nekiriye. Diyar kiriye ku di nava TÎÎKP'ê de îmkana têkoşînê nîne û nêrînên Marksîst-Lenînîst-Maoîst hatine qedexekirin. Di vê navberê de dema ku komploya endamên TÎÎKP'ê Dogû Perînçek û Halîl Berktay a kuştina Kaypakkaya derket holê, Kaypakkaya hemû têkiliyên bi TÎÎKP'ê re qut kir, û piştî demekê Kaypakkaya û hevalên wî ji raya giştî re ragihandin ku di 24'ê Nîsana 1972'an de Partiya Proleterya û Artêşa Gel ava

kirine. Dû re, bi rastiya ku Partiya Proleteryayê wê di nav şer de đê avakirin re bi lez û bez dest bi xebatên rêxistinî kirin.

Tezên ku Kaypakkaya ên ku di dîroka Tevgera Şoreşger a Tirkiyeyê de ciheke bi teybet û girîng digrin yên li ser Reperîna (Derxistin) a 1971’an a Şoreşgerî, him ji aliyê dijminên wî yên çînî, him jî, ji aliyê dostên wî û him jî ji aliyê şopînerên wî ve bi awayek taybet hatine pêşwazkirin. Ji ber ku ew nûnerê ramana komunîst a li van axan bû û vê yekê jî ew dikir kesekî “taybet”. Mebesta me ji “taybet”ê nayê vê wateyê ku ew “xweda” ye û tezên ku wî dane pêş, nayên têkilnebûyî, nayê geşkirin û nayên nîqaşkirin. Nêrînek bi vî rengî di serî de li dijî mîrateya şoreşgerî ya Kaypakkaya bi xwe ye. Ji ber ku dema ku pratîka têkoşînê û pêvajoya pêşketina Kaypakkaya ya heta dema qetilkirina wî were lêkolînkirin, wê were dîtin ku nêzîkatiyek wî ya bi gotina wî, "kartû diavêje û terr digire" heye. Dema ku rêheval Kaypakkaya li ser navê partiyê nîqaş dike, Lenîn destnîşan dike û gotina xwe wiha bi dawî dike: “Û em bixwe jixwe bitirsiyana! Ma em ê bi kirasê xwe yê qirêj ên 'ezîz' ku em 'her dem' li xwe dikin razî bibin? … “Dem hatiye ku kirasê qirêj ji xwe derxin, dema lixwekirina kincên paqij hatiye!”

Partiya me ku rûyê komunîst ê tevgera şoreşger a Tirkiyeyê ya raperîna sala 71’an pêk tîne, bi “kirasê xwe yê kevin derxist û cilê paqij li xwe kir” ve dest bi têkoşîna xwe kir, û bi têkoşîna li dijî kevneperestiyê, rizîbûnê, kartûbûnê, statukoyê, dogmatîzmê û reformîzmê bi "bombebarankirina navendên burjuwaziyê" ve derketiye ser dika dîrokê.

Ev rastî nîşan dide ku rêheval Kaypakkaya Maoîstekî bi heybet e û ev ravê dike ku dema ku Kaypakkaya di pratîka şoreşgerî de cih digire, ceribandinên xwe di ronahiya zanista MLM’ê de dinirxîne. Ji ber ku Marksîzm-Lenînîzm-Maoîzm şîretan li me dike ku em pêşniyarên rast di pratîkê de biceribînin û bi dersên ku ji vê ceribandinê hatine derxistin teoriya şoreşgerî dewlemend bikin.

Nûnerê komunîst yê şoreşa çekdarî ya 1971'an kaypakkaya, beriya her tiştî di pratîkê de xwedî helwesteke şoreşgerî ye. Vê nêzîkatiyê di tevahiya jiyana wî ya têkoşîna şoreşgerî de mohra xwe li pratîka wî xistiye. Divê were dîtin ku ev helwest di pratîkê de helwêsta herî pêşketî temsîl dike, lê ew jê razî nabe, her tim di nava pevçûnekê de ye û bi vî awayî ronîkirina teorîk bi dest dixe. Tezên Kaypakkaya ji ber ronîkirina pêvajoyeke wiha ya geşepêdanê, taybetmendiya "nexşeya rê" ya şoreşa Tirkiyeyê bi dest xistiye.

Partiya me di dîroka xwe ya nîvsedsalî de nûnertiya rûyê komunîst a têkoşîna çîna karker û kedkarên neteweyên tirk û kurd, netewe û oliyên bindest di têkoşîna çîna welatê me de domandiye. Nîv sedsal pêşengî û bi rêxistinkirina berxwedanên pir girîng kiriye û bûye parçeyek van berxwedanên pir girîng. Di nav tevgerên girseyî de cih girtiye. Li aliyê din jî diyar e ku têkoşîna me ya komunîzmê, têkoşîna çînî li hemberî çînên serdest negihiştiye asta ku wan ji koka wan bihejîne.

Diyarkirina vê rastiyê ne bêîdiatî ye. Berovajî, helwest û helwesta komunîst a nîvsedsalê bi awayekî objektîf û rast nirxandine. Di têkoşîna çînî, tevgerên

girseyî û şerê gel yê rojên pêş de wê me hîn bêhtir hişyar, bi biryar û xwedî ceribandinan bike.

Di nav veqetandinê de veqetandin; Kemalîzm!

Faşîzma li Tirkiyeyê di çarçoveya îdeolojiya Kemalîzmê ya bi navê Musatafa Kemal de derket holê. Kemalîzm li gorî vegotina fermî ya dîrokî, pêşverû, neteweyî, gelperest û hwd. nîne; Kemalîzm faşîzm e. Ew dijminê hemû ramanên pêşverû ye, bi taybetî jî yê komunîzmê ye. Li dijî îhtîmala şoreşa Tirkiyeyê derket holê û bi rêxistin bû. Îdeolojiya şovenîst a nijadperest a burjuwaziya komprador a tirk û axayên mezin e. Di salên 1920’an de qetlîama kedkarên rêyên hesinî yên Edeneyê-Nisêbînê, ji sala 1925’an heta 1938’an qetlîamên li ser gelê Kurd, qetilkirina Mustafa Suphî û hevalên wî yên bi kêran li Behra Reş; îşkence û zindankirina bi dehan rewşenbîrên pêşverû; di ziman, çand, aborî û siyasetê de tenê pîrozkirina tirk û tirkbûnê, nivîsandina makezagonê li ser qanûnên îtalî yên faşîst û hwd. îspateke pratîkî ye ku îdeolojiya Kemalîzmê faşîst, nîjadperest û şovenîst e.

Rêheval Kaypakkaya bi lêkolîn û analîzkirina van rastiyan, bi teza xwe ya Marksîst-Lenînîst-Maoîst a ku digot Kemalîzm faşîzm e, di dîroka şoreşa Tirkiyeyê de mîraseke mezin hiştiye.

Diyar e ku yek ji destkeftiyên wî yên herî girîng jî tehlîlkirina Kemalîzmê ye. Her çiqas îro di tevgera şoreşgerî de bi bandora têkoşîna çînî, bi taybetî jî bi têkoşîna Tevgera Azadiya Netewî ya Kurd, di nav tevgera şoreşgerî de rastiya ku Kemalîzm ‘çi ye’ qebulkirineke derxistibe jî, Kemalîzm di dema jiyana Kaypakkaya salên 1960’an de “çi ye”, bi xeletî û awayeke derew û xeyal dihate xwendin. Ji ber wê yekê, rêberên herî şoreşger, “Marksîst” yên wê demê jî xwe wek berpirsiyarê parastina mîrata M. Kemal didîtin. Kaypakkaya dibêje ku Kemalîzm tevî bingehên xwe yên çînî îdeolojiya fermî ya dewleta Tirk e, û bi vî rengî zelal kiriye ku ev îdeolojiya ku çînên desthilatdar ên Tirk bikar tînin ji bo pelixandin çîna karker û gundiyan, neteweya Kurd û yên din ên bindest, têkoşîna netewî û demokratîk a oliyên bindest e.

Koka vê îdeolojiya fermî ya bi navê Kemalîzm ji Împeratoriya Osmanî tê. Kevneşopiya dewletê ya ku ji Împeratoriya Osmanî hatiye mîraskirin, ku tê de hindikahiyên etnîkî û olî dihatin çewisandin û mîmarê her cure îşkence, zilm, komkujî û qirkirinên li dijî hemû gelan, di dîroka Komarê de bi dewlemendkirina wê li gorî şert û mercên rojê daye meşandin. Dema ku rêveberiya dewleta faşîst bi vê feraseta nîjadperestî û qirker tê avakirin, kevneşopiya asîmîlasyon, qirkirin û qetlîamê jî didome.

Îro bi awayekî zelaltir tê dîtin ku cudahiyên Kemalîzmê yên ku di têkoşîna klîkên di navbera çînên serdest ên Tirk de derketine pêş, li ser xwezaya bîrdoziyê nîn in, bêhtir bi qada siyasî ve girêdayî ne. Ji ber ku kemalîzm wek “îdeolojiya fermî” ye û çînên serdest di êrîşên li dijî gel, êrîşkirina li dijî neteweya kurd û netewe û oliyên din ên kêmneteweyan de li ser vê yekê hevpar in, lê li ser hin mijarên nakok yên di berberiyên klîkan de ji hev cuda ne.

Bi hikûmeta AKP'ê re ev rastî ji bi awayeke berfireh bûye mijara nîqaşan.

Lê di van nîqaşan de tişta ku nayê behskirin û nayê nîqaşkirin, karakterê çînayetî yê Kemalîzmê, karakterê wê yê faşîst, kedxwarî û zordariya wê li ser gelên kedkar û hevkartî û xulamtiya wê a bi emperyalîstan re ye.

Kokên îdeolojîk ên li ser kujeran, çeteyan, “dewleta kûr”, rêxitinkirinên “taybet” û hwd. ku van rojan di rojevê de ne jî digihîjin Îttîhatparêzan û paşê ji wan jî digihîjin Kemalîstan. Berdewamiya pêvajoya rêxistinî ya dij-şoreş ji Rêxistina Taybet (Teşkilatı Mahsus) heta Mekteba Harp-Şerê Taybet (Özel Harp Dairesi) bi îdeolojiya Kemalîzmê ve xwe rewa dike.

Kemalîzm, xulamtiya dilsoz a emperyalîzmê a li welatê me ye, dîktatoriya çînên serdest a li ser çînên gel e, sîstema nijadperest û şovenîst a zordestiya neteweya tirk e ku li ser neteweya kurd û kêmneteweyên din ên ku li ser wan bingeha înkar û îmhayê tê li darxistin, oliya serdest a Sunî-Henefî ye ku li dijî gelê oliya Xirîstiyanan/Mesîhî, bi taybetî jî li ser oliya Elewî ye, û tê wateya faşîzma maske ya parlementerî-makeqanûnî. Îro jî derbasbûna AKP’ê ya ber bi “rejîma serokatiyê” û hin nerazîbûnên wê yên li dijî Kemalîzmê, rastiya meselê naguherîne. Ji ber vê yekê, AKP'ê hin nêzîkatiyên Kemalîzmê yên bi fermanê ve li ser girseyan hatine şkandibe jî, lê bi bi eslê wê ve girêdayî maye û ew ji nû ve hilberandine. Di vê wateyê de Kemalîzma Îslamî ya Tirk bi sosa Kemalîzma Tirkperest a Îslamî hatiye nûkirin, û xulamtiya ji emperyalîzmê re, zext û terora faşîst a li ser çîna karker û girseyên gel, netewe û oliyên kêmneteweyan bi taybetî jî li ser neteweya Kurd zêde bûye.

Di dawiyê de, divê em bibêjin ku; Îbrahîm Kaypakkaya dema Kemalîzmê tehlîl kir, ji tunebûnê tiştek afirand, berovajî vê yekê rastiyekle li ser bingehê Marksîst-Lenînîst-Maoîst lêkolîn kiriye, gihîştiye hişmediya wê û veqetandinek şoreşgerî pêkaniye. Bi gotineke din, bingehê çînayetî yê ku îdeolojiya Kemalîzmê li ser esas digirt lêkolîn kiriye, gihîştiye hişmediya wê û veqetandinek şoreşgerî ya bêveger pêkaniye.

Çima girîng e ku partiya me li ser Kemalîzmê bigihîje hişmendiyeke zelal? Rêya pêkanîna şoreşeke rasteqîn a li Tirkiyeyê, li dijî Kemalîzmê, îdeolojiya faşîst a çînên serdest ên Tirk, di nav girtina eniyek pêşî de derbas dibe. Li hemberî Kemalîzmê helwesteke zelal ku neyê li dar xistin û bandora kemalîzmê di nava “çep”, bi taybet di tevgera şoreşgerî de ger ku neyê rakirin, rizgariyeke rasteqîn ne pêkan e.

Li hemberî rastiya dîktatoriya faşîst a îro ku bi AKP'ê ve tê temsîlkirin, gelekî girîng e ku beşeke mezin a mirovên ku xwe weke pêşverû, demokrat û çep pênase dikin, heyranê Kemalîzmê ne. Faşîzma Kemalîst ji çîna karker û girseyên bindest re weke alternatîfa faşîzma AKP’ê tê pêşniyarkirin. Di vê mijarê de hewcedariya hişmendiyeke zelal a tevgera komunîst pêwîst e ku analîzeke rast a nêzîkatiya her du baskên klîkên çîna serdest bike ku tevgerên girseyê li pişt berjewendiyên tevbigerîne û wê wekî lûtkeyekê bikar bîne.

Girîngiya tehlîlkirina Kemalîzmê ya Îbrahîm Kaypakkaya; him ji komunîstan re ji bo analîzkirina rast a polîtîkayên çînên serdest û him jî ji bo têgihiştina xwezaya şoreşgerî li ser tevgerên girseyî yên pêşkeftî û ji bo

arastekirina van tevgeran ber bi armancek komunîst a şoreşgerî li ser têkoşîna çînayetî weke çekek bêhempa ye. Tevgera komunîst li welatê me bi tehlîlên rast ên Kemalîzmê ve hatî teçhîzatkirin û di vî warî de bûye xwedî cebilxaneyeke mezin.

Nêzîkatiya Komunîst a Li Ser Pirsgirêka Netewî!

Mijara duyemîn ku Kaypakkaya û ji ber vê yekê jî Partiya me li ser tesbîtên pir rast kirine, pirsgirêka neteweyî ye û li ser vê yekê nêzîkatiya li pirsgirêka neteweyî ya kurd e. Dîsa bi nirxandinên xwe yên li ser bingeha çînayetî, di berdewamiya lêkolînên xwe yên li ser kemalîzmê de, bi helwesta xwe ya zelal û bê tawîz li hember zilma li ser neteweya kurd cih girtina wî, û di berdewamiya lêkolînên xwe yên li ser Kemalîzmê de parastina bê şert û merc ji bo mafê neteweya kurd a veqetandinê, ango mafê damezrandina dewleteke cuda a neteweya kurd, ji bo Tevgera Şoreşger a Tirkiyeyê bûye gaveke girîng.

Derbeyek mezin li têgihiştinên ku bi salan in di nava şovenîzma civakî de ne, ku qirkirin û zordestiya netewî ya çînên desthilatdar ên Tirk li dijî neteweyên bindest rewa dibînin û bi taybetî jî neteweya Kurd paşguh dikin, xistiye û wan mehkûm kiriye. Di vê mijarê de rêya nêrîna proleteryayê zelal kiriye.

Dema ku wî gotara xwe ya bi navê Mezeleya Netewî dinivîsand, pirsa netewî ya kurd weke îro ne bi şewat, aktûel û pêşketî bû. Ji aliyê din ve, wî di xebata xwe de pirsgirêkê ji gelek aliyan ve hilgirtiye, nêrîna proleteryayê li ser pirsgirêka neteweyî bi rêgezên giştî zelal kiriye û her weha bi taybetî analîzên ku divê Marksîst-Lenînîst-Maoîst bi çi awayî nêzikî pirsgirêka heyî bibin, zêdetir çareser kiriye.

Komunîstan ji Marx ve zanibûn ku divê girîngiyeke taybet û diyarker ji hebûna neteweyên bindest re li welatên ku ew têdikoşin, bê dayîn. Ji ber ku Marx digot: *"gelê ku zordestiyê li kesên din dike nikare azad be",* û bi vê gotinê ve pirsgirêka neteweyî di mejiyê/hişmendiya komunîst de wek pirsgirêkeke ku nayê efûkirin di têkoşîna çînan de, bi taybetî jî di meşa şoreşgerî ya proleteryayê de, hatiye xemilandin. Pratîkên Lenîn û Stalîn û teoriya ku wan derxistiye holê ev yek bi awayekî teqez îspat kiriye. Ev helwesta komunîstan ji hêla rastiyê ve berdewam dike. Kaypakkaya jî wekî komunîstek pirsgirêka welatê me hildaye dest û bi nêrîna rizgariya proleteryayê ya ku ji destpêkê ve ew pejirandibû, tevlî tevgera şoreşgerî ya bindestan bûye û li gorî wê tevgeriyaye.

Tezên ku rêheval Kaypakkaya ji bo pirsgirêka neteweyî pêşkeş kiriye, ne tenê ji bo tevgera şoreşger a Tirkiyeyê, ji bo tevgera komunîst bi taybetî ya Rojhilata Navîn, divê çawa nêzî pirsgirêka neteweyî bibe û nakokiyên ku ev pirsgirêk derdixe holê jî girîng in. Kaypakkaya bi helwesta xwe ya li hemberî pirsgirêka neteweyî û çareseriya ku pêşniyar kir, xeta MLM'ê şopand û di vê wateyê de rêyek teorîk a girîng ji proleteryaya navneteweyî vekiriye. Di vî warî de wî îspat kiriye ku ew xwendekarekî baş ê mamosteyên komunîst e. Tezên mamosteyan ên li ser pirsgirêka neteweyî bi awayekî serketî bikar anî û her wiha pirsgirêka neteweyî ya kurd di nav şert û mercên Tirkiyeyê de bi awayek serketî lêkolîn kiriye. Her wiha, vê yekê di şert û mercên ku pirsgirêka neteweyî ya

kurd weke îro ne şewitî bû, Tevgera Azadiya Neteweyî ya Kurd ne ewqas pêşketî bû û nakokiyên wan ewqas tûj nebûn de pêkaniye.

Îbrahîm Kaypakkaya di gotara xwe ya li ser pirsgirêka netewî de aniye ziman ku zilma neteweyî ne tenê li ser neteweya kurd e, û di heman demê de Qirkirina/Jenosîda Ermeniyan jî ku wê demê û heta îro jî wek tabû tê dîtin destnîşan kiriye û bi vê yekê li ser xeta MLM'ê rêya partiya me zelal kiriye. Ev pir girîng e. Her wiha bi qasî analîza rast a MLM'ê ya li ser mijara neteweyî nîşan kiriye, diyar kiriye ku him di serdema Osmanî û him jî di serdema Komara Tirkiyeyê de Ermenî, Cihû, Yewnanî û hwd. hatine qetilkirin û mal û milkên wan hatine desteserkirin. Ev vekolîn ji bo bingehên dewleta Tirk derbeyeke girîng e. Li gorî TKP-ML, polîtîkayên şovenîzm, înkar û îmhayê yên li hemberî neteweyên bindest û kêmneteweyan ji xwezaya îdeolojiya kemalîst pêk tê.

Maoîzm: Navê îro yê Marksîzm-Lenînîzmê ye!

Ew dema ku tevgera şoregerî ya welatê me gav bi gav "axa mirî" ya li ser xwe diavêt, bandora revîzyonîzmê, reformîzmê û revîzyonîzma nûjen bi serhildanên girseyên milîtan re dest bi şikestinê kir û rêzbûnên îdeolojîk û siyasî bi lez û bez dest pê dikirin û li ser vê yekê çarçoweya ku herî zelal ev rêzbûnan derxist holê, nîqaşên di navbera Partiya Yekîtiya Komunîstên Sovyetê (PYKS) û Partiya Komunîtên Çînê (PKÇ) de bûn. Ya rasttir, li dijî revîzyonîzma nûjen a Kruşçev (Khrushchev), ku tê de helwêsta Marksîst-Lenînîst tê girtin, bi pêşengiya Serok Mao rêzbûna PKÇ'ê ye.

Di vê serdemê de rêheval Îbrahîm di nava tevgera komunîst a navneteweyî de, di nîqaşên di navbera revîzyonîzma nûjen a Kruşçev û KÇP de, li ser xeta ML ya ÇKP'ê ya ku Serok Mao pêşengiya wê dikir, helwest girt û rêza xwe aşkere kir. Bandora Şoreşa Mezin a Çandî ya Proleterî û telîmata rêheval Mao ya "Beregeha Burjuwayan Bombe Bikin!" li ser vê yekê li Îbrahîm Kaypakkaya wek bersivek diyarker bûye. Ya rastî TKP-ML têkoşîna xwe ya li dijî revîzyonîzma nûjen bi berdewamkirina vê xeta wî berdewam kir.

Îbrahîm Kaypakkaya wekî ciwanekî şoreşger, him ji tevgerên girseyî yên ku di nav de cih girtibû fêr dibû him jî bi awayeke din li ser klasîkên Marksîst-Lenînîst ên ku di şert û mercên wê rojê de dikaribû ku bidest bixe ders girt. Em ji vegotinên hevalên wî yên têkoşînê ên wê serdemê fam dikin ku Kaypakkaya xwendevanek baş û şoreşgereke ku ji xwendinê têr nedibû, bû û him di rêxistina xwe de û him jî di nîqaşên ciwanan de tiştên ku dixwîne bi awayekî aktîf bikar aniye. Ev helwest nîşan dide ku ji bilî şoreşgeriyê di pratîkê de, dersên ku ji ceribandinên girtiye bi zanista MLM'ê nirxandiye û gihiştiye sentezekê. Kaypakkaya hemû kuliyata ML'ê ya ku di şert û mercên serdemê de dikare bi dest bixwe lêkolîn kiriye û li gorî wê xeta rêza xwe diyar kiriye. Ev helwesta zelal di bingeh de wî ji rêberên din ên şoreşger ên serdema wî cuda dike. Nûnertiya rûyê komunîst a raperîna şoreşger a çekdar a 71'an ya wî jî, ji ber helwesta wî ya zelal a di nava tevgera komunîst a navneteweyî, pêk tê.

Partiya me TKP-ML di dîroka xwe ya nîvsedsalî de diparêze ku ev xeta komunîst a ku Kaypakkaya ku ava kiriye di asta Marksîzm-Lenînîzm-Maoîzmê

de ye. Bi taybetî di dawiya salên 1980-an û destpêka salên 90-an de, xeta ku Serok Mao li ser bingeha Marksîzm-Lenînîzmê li deverên cihêreng ên cîhanê pêş xistibû, bi pratîkên Şerê Gel ên serketî ve nîqaşên teorîk ên di nav Tevgera Komunîst a Navneteweyî de derxiste astek girîng. Formulasyona Maoîzmê bi navkirina tevkariyên hêja yên Mao Zedung ji Marksîzm-Lenînîzmê re ligel gelek partiyên din ên komunîst hate pejirandin. Partiya me li şûna Marksîzm-Lenînîzm-Ramanên Mao Zedung (ML-RMZ) ku berê bi kar anîbû, tesbîta girîng kir ku "Bêyî parastina Maoîzmê, Marksîzm-Lenînîzm nayê parastin".

Di salên ku partiya me ava bû de gelek rêxistinên bûrjûwazî yên biçûk ku di bin bandora prestîja Serok Mao û PKÇ'ê de mabûn, di nav pêvajoyê de tevkariya Mao ya ji bo ML red kirin, û partiya me di vê helwestê de israr kir û helwesta xwe ya zanistî domand. Îsrara TKP-ML ya di zanista MLM'ê de bû ewletiya xeta wê ya komunîst, û partiyê him ji êrîşên dij-şoreşgerî, him jî ji êrîşên reformîst, oportunîst, revîzyonîstên modern parastiye.

Her wiha rêheval Mao him ji aliyê tevkariya ji bo ML'ê li ser xalên hêjayî û him jî bi cihê ku di zanista şoreşê de weke qonaxa MLM'ê girtiye xwedî girîngiyeke cuda ye. Girîngiya rastî ya şoreşa Çînê û Serok Mao ji van tê fêmkirin. Bi taybetî jî di “serdema şoreşên proleter û emperyalîzmê” de, li ser mijara tespîtkirina qelsiyên emperyalîzmê û hevkarên wê û li gorî vê yekê pêşxistina stratejiyeke şer de rê ronî kiriye. Bi vê yekê diyar bû ku emperyalîzm û hevkarên wê li herêmên gundewarî ji bajaran qelstir in û dê têkoşîna desthilatdariyê bi Şerê Gel li van deran pêş bikeve.

Ev tesbît dihat çareseriya wê wateyê ku pirsgirêka ku li welatên weke me wê çawa şoreş çêbibe. Ango ev rewş bersiva pirsên der barê ML ya ku gihîştiye asta MLM'ê jî din av xwe de dihewimîne. Tevkariya hêjayî ya Serok Mao li ser bingehînên ML'yê di qada felsefî de, di qada aborî û siyasî de, di qada sosyalîzma zanistî de tê dîtin.

TKP-ML, di ronahiya rêheval Kaypakkaya û nêrînên wî de, şoreşa Çînê û stratejiya wê ya pêşketinê bi van aliyan ve nirxand û analîz kir, û hewl da ku dersên gerdûnî yên ji vê pratîkê li ser têkoşîna çînayetî û a welat bide meşandin. Têgihiştina Kaypakkaya ya ji MLM'ya pêşketî ku li ser nakokiyên sereke û nakokiya yekem, têgihîştina wî ya têkoşîna du xet a di nava partiyê de, riya şoreşê, xala wê ya destpêkê, pêşveçûna wê, têgihiştina wî ya stratejiya şerê gel, îtifaqên çînayetî, têgihiştina wî ya "wargehên siyasî yên sor" û tezên bingehîn ên ku di vî warî de derxistiye pêş bi hêsanî her tişî dide xuyayê... Ya rast Kaypakkaya bi gotina "Tevgera me berhema Şoreşa Çandî ya Proleter a Mezin (ŞÇPM) e" ve ev yek diyar kiriye.

Di encamê de em dikarin bibêjin ku; di rastiya welatê me de, nîşana ŞÇPM'ê herî zelal di damezrandina TKP-ML de xuya dike. Partiya me di nava Tevgera Komunîst a Navdewletî de jî helwesta xwe ya zelal nîşan da û li ser esasê MLM'ê bi têkoşîna li dijî revîzyonîzmê û reformîzmê veqetandinek teqez pêk aniye. Partiya me bi taybetmendiyên bingehîn ên Marksîst-Lenînîst-Maoîst ve ji partî û rêxistinên şoreşger ên di heman serdemê û yên piştî wê de hatine

avakirin, mora xwe li dîrokê xistiye/dixe. Partiya me ji ber ku Marksîst-Lenînîst-Maoîst e, partiyeke komunîst e, û ji ber ku partiyeke komunîst e, Marksîst-Lenînîst-Maoîst e.

TKP-ML û Têkoşîna Komunîzmê Li Gorî Karaktera Xwe Enternasyonalîst in!

Li gorî nêrîna Îbrahîm Kaypakkaya ya li ser nirx û tecrubeyên Tevgera Komunîst a Navneteweyî û nêzîkatiya Marksîst-Lenînîst-Maoîst di şert û mercên wê rojê de, TKP-ML nêzîkatiya Mao parastiye. Wî tehlîl kir ku Yekîtiya Sovyetê piştî mirina Stalîn bûye revîzyonîst û ji salên 1960'an ve emperyalîsta civakî ye. Wî bi coş pêşwaziya Şoreşa Mezin a Çandî ya Proleterî kir û Mao wek hostayê pêncemîn ê proleteryaya navneteweyî hesibandiye.

Çalakiyên qada enternasyonal yên partiya me ji salên damezrandina wê de dest pê dikin. Tê zanîn ku partiya me bi dema avakirina xwe ve di qada navneteweyî de gav avêtiye û di vî warî de bi hin aliyan re hevdîtinan pêk aniye. Xebatên me yên di qada navneteweyî biserûber di serdema 1. Konferansa me de dest pê dike. Ji vê pêvajoyê û vir ve çalakiya me bi gavên girîng, hewldan û xebatên xwe yên di vî warî de di dirêjahiya nîv sedsaliya dîrokê de hatiye xemilandin, û hin caran paşveçûn jî hatine jiyîn jî, lê Partiya me ji bo yekitiya Maoîstan di qada navneteweyî de her tim xeteke jidil û bi berpirsyarî şopandiye.

Partiya me li ser xebatên enternasyonal behsa taybetmendiyeke dualî dike. Ya yekem ew e ku em li welatê xwe xebatan zêde bikin û bi şoreşê ve encam bikin; ya duyem jî bi şoreşên welatên din re piştgiriyê kirin û bi hev re pervekirina agahî û ceribandinan kirin e. Partiya me di têkoşîna xwe ya 50 salan de, nêzîkatiya xwe ya xebatên enternasyonal weke "Pêşxistina Şoreşa Welat Ji Bo Xizmeta Şoreşa Cîhanê" qebûl kiriye, û li gorî vê ferasetê xebatên xwe ya pratîkî birêxistin dike.

Her çiqas ku pirsgirêkên tevgera komunîst a piştî mirina serok Mao derketine holê, bi bandora şewata şerên gel ên di bin serokatiya komunîstan de li hin welatan bayekî erênî çêkiribe jî, lê têkçûn û astengiyên ku di van şerên gelan de hatine jiyîn, bi taybetî jî helwestên rêberên wan, ji bo tevgera komunîst û paşvexistina vê pêla dij-şoreşgerî bûye rewşek herî xirab.

Digel vê rewşa objektîf, divê ev rastî bê gotin: Pergala kapîtalîst a emperyalîst di qeyranê de ye. Gelên cîhanê li kolanan, di çalakiyan de ne. Gel şert û mercên jiyanê, kedxwazî, zext û qetlîamên li ser wan tên ferzkirin qebûl nakin. Beriya pandemiya ku wekî hilbera çavbirçîtiya pergala kapîtalîst a emperyalîst a ji bo qezenc û kedxwazriyê derketibû holê, li nêzî 50 welatan tevgeriya girseyan yên mezin dihatin xuyayê. Çînên serdest her çiqas bi hinceta qedexeyên pandemiyê ve ev tevgera girseyan heta radeyekê astêng kiribin jî, lê li hember şert û mercên ku tê de bûn nekarin serhildan, hêrs û berteka girseyan bi dawî bikin. Salên pêş me bi serhildanên nû yên proleterya û gelên bindest ducanî ne. Serhildanên Nû û Têkoşîn… Wê rê li ber Şerê Gelan û serhildanên şoreşgerî veke.

Pêşeroj ya proleterya enternasyonal û gelên bindest e! Pêşeroj ya Şoreşên

Gel ên Demokratîk û Sosyalîst e! Ji ber ku komunîzmê ji ber pergala kapîtalîst a emperyalîst derdikeve holê û li hemberî paşvekişîn û têkçûnan meşa xwe ya dîrokî berdewam dike.

Biryardariya şerê çekdarî, biryardariya şoreşê ye!

Astêng nekirina hêrsa gelên cîhanê ya ku li jor me anî ziman, bi şêweyên curbicur bi pêşengtiya şoreşger û komunîstên ku têkoşîna çekdarî li dar dixin, wê dawî li pergala emperyalîst-kapîtalîst bîne. Gotina rêheval Mao ya “Ku artêşa gelekî tunebe, tu tiştek wê gelê tuneye” di şert û mercên îroyîn de ku emperyalîst-kapîtalîst û hevkarên wan ên-herêmî heta diranan çekdar in, nirx û wateya xwe ji bo rizgariya gelan diparêze. Têkoşîna çekdarî rêya parastina van destkeftiyan e ku di pergala metîngeriyê de ji bo têkoşîna şoreşgeriyê, ev rê li welatê me jî di Şerê Gel de derbas dibe. Yanî têkoşîna şoreşgeriyê bi hemû rê û rêbazên têkoşînê, li ser esasê têkoşîna çekdarî wê bi ser bikeve. TKP-ML her cureyên têkoşînê bi vê awayê dinirxîne.

Ji bertekên çînên serdest jî mirov dikare vê rastiyê fêm bike. Ji ber ku li welatên ku Şerê Gel ku bi awayeke serketî tê meşandin, wekî Hindîstan, Filipîn, Brezîlya, Perû û Nepalê heya demekê ji çînên serdest re xewê heram kiriye. Sedemek heye ku Dewleta Perû, piştî tecrîdeke 29 salan, serokê Partiya Komunîst û Şerê Gel ê Perû, Serok Gonzalo kuşte û cenazeyê wî bi derxistina qanûnek taybetî şewitand. Ev ji bo desthilatdar û dewletan ji ber rastî û tirsa Şerê Gel û partiyên Maoîst dihewime.

Li axa Rojava ev demeke dirêj e ku bi awayeke bieyardar têkoşîna çekdarî tê meşandin. Kurdên Sûriyê yên ku ne xwediyê nasname jî ne, pêşî hêzên xweparastinê ava dikin, piştre dibin artêş û bi berxwedana li dijî dewleta Tirkiyeyê û çeteyên wê re "mûcîzeyan" diafirînin, Ev mînaka wê yekê ye ku dema gel bibe xwedî artêşek û stratejiyeke leşkerî ya rast bi kar bîne, dikare her tiştê pêk bîne. TKP-ML di vê tekoşîna bi rûmet û mafdar de wek parçeyek mutewazî ceribandinên mezin bi dest xist; Ji bo xwe ji vê têkoşînê encamên girîng derxistiye.

Sedema Têkçûnên Me Ji Ber Tênegihîştina Me ya Îdeolojîk e!

Partiya me ji destpêka xwe heya nîv sedsaliya xwe her çiqas di têkoşîna çînan de serkeftinên girîng bi dest xistibe jî, faşîzmê têk nebiriye û Desthilatdariya Gel a Demokratîk ava nekiriye. Gelek sedemên vê rastiya objektîf hene. Lê xala sereke ya ku divê were fêhmkirin ew e ku partiya me îdeolojiya Marksîzm-Lenînîzm-Maoîzmê bi awayek têr pêk neaniye û ev yek jiber kêmasiyên tênegihîştina îdeolojiya Marksîzm-Lenînîzm-Maoîzmê derdikeve holê.

Dîroka me ya 50 salî nîşanî me daye ku partiya me di têkoşîna çînan de bi qasî têgihîştina zanista MLM’ê destkeftiyên girîng bi dest xistiye, di ceribandinên Şerê Gel û têkoşîna çekdarî de jî pêşketiye. Berevajî vê, dema ku ew di têgihîştina xwe ya îdeolojiya MLM’ê de li paş ma, wî têkçûnan jiyan kir, û kozîkên ku bi dest xistibû winda kir.

Li ser vê pirgirêkê di têkoşîna çînan a ceribandinên partiya me de

şehîdbûna kadroyên pêşeng ên partiya me, bi taybetî jî rêberê me yê damezrîner Îbrahîm Kaypakkaya, bandor bûne. Salekî piştî damezrandina partiya me bi girtin û qetilkirina kadroyên partiyê yên pêşeng, bi taybetî jî rêheval Îbrahîm Kaypakkaya ve avahiya xwe ya navendî winda kir û têkçûneke giran jiyaye. Dîsa piştî Cûntaya Faşîst a Leşkerî ya 12'ê Îlona 1980'an, di bin şert û mercên giran de têkoşîna xwe ya li dijî faşîzmê domand jî, lê li hemberî êrîşên cûntaya faşîst têkçûna duyemîn xwar.

Têkçûn û windahiyên ku partiya me di pratîka têkoşîna çînan de jiyaye, li ser neavakirina xeta Rêbertiyê ya berdewam, bandorek mezin kiriye. Ev rastiya objektîf bûye sedemên pirsgirêkan ku partiya me li ser têgihandina îdeolojiya MLM'ê û pêkanîna wê ji bo rastiya têkoşîna çînayetî ya welat, pêk bîne. Ji ber kêmasiyên me yên li ser têgihîştina MLM'ê, di têkoşîna me ya li dijî tasfiyekirina çep û rast û her cure xetên oportunîst ên di nava partiyê de, pirgirêkên girîng derketine holê. Nakokîbûna partiyê hîn dike ku di nava xwe de oportunîzma rast û çep derkeve holê û ji vê jî pirsgirêka sereke ew e ku xeta komunîst di têkoşîneke bê eman de li dijî van xetan xurt bibe.

Yek ji wan xeletiyên ku di têgihîştina dîroka 50 salî ya partiya me de gelek caran tê kirin ev e ku ji ber hizbên hatine dijîn, êrîşên tasfiyeker ên derbecî û cihêbûnên ku partiyê lawaz dikin derdikevin holê, û ji ber vê sedemê têkoşîna çînan bi ser nakeve. Her çend ev nêzîkatî di nihêrîna pêşîn de rast xuya bike jî, lê ew kêm e. Helbet derketina van rêzan û zirarên ku gihandine partiya me jî hene. Lêbelê, xala sereke ya ku divê were fam kirin ev e; kêmasiya têgihîştina partiya me ya îdeolojiya MLM ye. Partiya me li dijî hizban têkoşiyaye, lê ji ber vê kêmasiyê xeta komunîst di nava xwe de geş nekiriye û bihêz nekiriye. Têkiliya pêvajoyên navxweyî û têkoşîna çînayetî bi hev re bi awayeke têrkerî analîz nekiriye û ji ber vê yekê dema ku bi van xetan re têdikoşe, ji aliyê din ve jî xeta xwe ya komunîst xurt nekiriye.

Ev rewş bû sedem ku partiya me bi têkoşînên girseyî yên ku di nava pratîka têkoşîna çînan de pêşketiye, ji van têkoşînan fêr bibe û xeta xwe ya komunîst ji nû ve hilberîne û bi rê ve bibe, bibe xwedî pirsgirêk. Sedema vê yekê ye ku Partiya me nekariye pêş bikeve û bi hêztir bibe, nekare têkoşîna çînayetiyê wekî ku divê bimeşîne.

Ev rewş bû sedema pirgirêkan ku partiya me bi têkoşînên girseyî yên ku di nava pratîka têkoşîna çînan de pêşketi ne re têkiliyan li dar nexistiye , ji van têkoşînan fêr nebûye û xeta xwe ya komunîst ji nû ve hilneberiye û bi rê ve nebiriye. Ev bûye sedem ku Partiya me nikaribûye pêş bikeve û bi hêztir bibe, nikaribûye têkoşîna çînayetiyê wekî ku divê bimeşîne.

Dîroka me ya nîv-sedsalî nîşanî me dide ku partiya me di vî warî de di nav kêmasiyek girîng de ye û ev rastiya objektîf jî ravê dike ku partiya me di têkoşîna çînan de ne di cihê ku heq dike de ye.

Bi Partiyê ve Şoreş! Bila Şan û Şeref bibe ji 1'emîn Kongreya me re!

Partiya me TKP-ML, di 1'emîn kongreya xwe de, bernameya têkoşînê ya pêvajoya pêş de ava kir, şêwaza xebatên xwe li dar xist û bi vê perspektîfê

rêgeza xwe ya giştî ji bo rêbertiyê pêşkêş kir.

Kongreya me di warê dîroka Partiya me de karên pir girîng girtiye ser milê xwe û di gelek mijaran de pirsgirêkên ku em pê re rû bi rû dimînin, nîqaş kiriye, rêyeke girîng gav kiriye. Bêguman, her teserûfa me ya li ser barê giran ê pirsgirêkên ku me ji paşerojê mîras wergirtine, tê wateya erkên me yên ji bo pêşerojê jî.

Di kongreya me li ser şêwazên têkoşîna çînan a îro li erdnîgariya me nîqaşan kiriye û bi analîzên xwe ve armanc û erkên xwe yên ji bo pêşerojê diyar kiriye. Her wiha bi niqaşkirina rastiya heyî ya Partiya me re, tabloya xwe ya îdelojîk, siyasî, rêxistinî û leşkerî di parzûneke zanistî de fîltre kiriye û li ser vê yekê biryarên xwe hildaye.

* Yek ji gavên herî girîng ên Kongreya Partiya me ew e ku piştî nîv sedsalê bernameya partiyê hate çêkirin. Ev gaveke dîrokî ye. Heta serdema kongreya me bernameya partiyê nehatibû çêkirin, û bi “nerînên bernameyî” yên rêheval Kaypakkaya besyar bûne. Bê guman ev kêmasiyek girîng e. Ji ber ku rêheval Kaypakkaya ji bo ku partiyeke bibe partî, behsa rêzname û bernameya partiyê û her wiha yekîtiya bîrdozî dike. Partiya me, piştî rêheval Kaypakkaya, di Konferansa xwe ya 1’emîn de rêznameya xwe amade kir, lê bername çênekir û di vê wateyê de aliyekî “partiya rast” ji holê rakir. Di 1’emîn kongreya me de ev kêmasî ji holê hate rakirin.

*Partiya me bi dersên ku ji pêvajoya wê pêk tê, bi ceribandinên cihêreng ên bi têkoşîna çînayetî ya li welatê me derketiye holê û helbet ji cihê ku em di têkoşîna jinê de cih digirin, rêznameya xwe nû kir.

* Kongreya me şert û mercên civakî û aborî yên Tirkiye û Kurdistana Tirkiyê analîz kir û li ser pêvajoya niha di nav nakokiyên sereke yên civaka Tirkiyê de hebûna nakokiyên nû destnîşan kir. Ev nakokiya di navbera neteweya destilatdar û netewe û neteweyên bindest e, nakokiya di navbera pergala baviksalarî û zayenda bindest e, nakokiya di navbera oliya serdest û oliyên bindest e, nakokiya di navbera pergal û ekolojiyê e.

*Partiya me bi ahenga ku di qadên bîrodozî, siyasî û rêxistinî de daniye pêşiya xwe, bi plansaziyên demkurt û navîn ku kiriye, bi taybetî jî erka pêşxistina şerê gel, bi esasî di nava xebatê de xwe birêxistinkirina çîna karker a li bajaran, bi gelê Kurd re bêhtir yek bûn, û jinên civakê, ciwanên gel, girseyên bêkar û hwd. bi hemû dînamîkan re hembêzkirin jixwe re kiriye hedef.

*Partiya me li dijî patriarkayê li gel xalên nû yên wekî "kotaya jinan" di rêznameya xwe de nivîsandiye, bi avakirina rêxistineke nû ya di vî warî de gaveke girîng avêtiye. Di vê çarçoveyê de wê biryar daye ku Yekîtiya Jinên Komunîst weke rêxistineke xweser ava bike û di qada birêxistinkirinê de bi

dirûşma “Bê jin şoreş nabe, jin bê şoreş nayê rizgarkirin” ve vê yekê berbiçav kiriye. Bi taybetî bal kişand ser girîngiya têkoşîna li dijî her cure homofobî û transfobîya li dijî LGBTÎ+yên ku di bin zilma baviksalarî, zordestî û îstîsmarê de ne, û ev mijar hem di rêznameya xwe de hem jî di bernameya xwe de dest nîşan kir.

* Partiya me destnîşan kir ku welatê me parçeyek ji erdnîgariya Rojhilata Navîn e ku yek ji navendên bahozê yên şoreşê ye, bal kişand ser girîngiya ku em di têkoşîna şoreşê de zêdetir rûyê xwe ber bi vê erdnîgariyê vegerînin. Û ev meyla xwe wekî bûyîna "Rojhilata Navîn" formule kir. partiya me aniye ziman ku em çi qasî vê formulasyonê bidin jiyandin, wê ew qasî di navbera me û xetên kemalîst, ronakbîr û nûjen de xetên sûtir bên li dar xistin, û êm ê bi awayek bêhtir zelal têkoşîna şoreşê, gel û nakokiyên gel, daxwazên gel hwd. bi awayek rast analîz bikin.

Partiya me di 1’emîn kongreya xwe ya de ji xeynî van xalan gelek biryarên din jî da û gelek erk danî pêşiya xwe. Naskirina van hemûyan bê guman girîng e. Tiştek ne hindik e ku meriv bikaribe rastiyê bibîne, paşê diyar bike ka çi bike û paşê meriv çawa bike. Lê ya herî girîng ew e ku meriv bikaribe wan bi dest bixe. Ji bo vê jî beriya her tiştî îradeyeke xurt, hewldaneke bi israr û serhişk pêwîst e. Disîplîn, israr û fedekarî lazim e. Li gorî meyla ku partiya me diyar kiriye, ji hemû kadro û milîtan, hemû alîgir û sempatîzan re erkên mezin dikevin. Divê her kes bi hemû hêza xwe beşdarî kampanya û çalakiyên ku ji ber 50 salên partiya me tên lidarxistin bibin û bi coşeke seferberî tevbigerin.

Têkoşîna me ya 50 Salî Vîna Me ya Serkeftina Pêşerojê ye!

Partiya me ya ku di dîroka xwe ya 50 salî de bi awayek bêhejmar xwedî çalakiyên fîrarî û berxwedanan yên hepsan e, di zindanan de çalakiyên girîng jî li dar xistiye. Bi têgihiştîna “mijar girtîbûn nîne, teslîmnebûn e” ve di dîroka xwe ya nîvsedsalî de bi deh hezaran girtiyên xwe ve tevlî berxwedan û têkoşîna li dijî faşîzmê bûye, û di têkoşîna zindanan de şehîd û xaziyan daye û serkeftinên girîng bi dest xistiye.

Partiya me ya ku li Tirkiyeyê di têkoşîna mafê mal û xanî de "Berxwedana 2'ê Îlonê" û li çiya û bajaran çalakiyên gerîla û berxwedanên bêhejmar li dar xistiye, li ser têkoşîna ku nîv sedsal bûye bi heman biryardariya xwe ve têkoşîna xwe ya li dijî faşîzmê didomîne.

TKP-ML ji roja damezrandina xwe ve di pratîk û nêzîkatiya xebatên bi partî û rêxistinên şoreşger re, di nav pêşxistina tifaqên çalakiyên demkurt û demdirêj û yekîtiya çalakiyên demdirêj de bûye. Di dîroka me ya nîvsedsalî de, demên ku ev têgihiştin di pratîkê de hatiye kirin hene. Herî dawî partiya me bi hişmendiya pêşxistina têkoşîna çekdarî û lêdana darbeyên bi bandor li dijî faşîzmê, di nava Tevgera Şoreşger a Yekbûyî ya Gelan û Tevgera Şoreşger a Yekbûyî ya Jinan de cih girtiye.

Em nîv sedsal in em li vir in, li her qadên li dijî faşîzmê di nava xendekên şer de ne û em ê vê bidomînin. Tişta ku me berê kiriye ev e, niha jî wisa ye û di

pêşerojê de jî em ê wisa bikin. Em ê cîhanê careke din ji axa Tirkiyê bihejînin. Bi kêmasî, xeletî, têkçûn û helbet bi serkeftin, erênî, tevkarîyên xwe yên ji bo tevgera şoreşgerî ya Tirkîyeyê û bi derbe û serkeftinên xwe yên li hember dijmin ve em di xendekên têkoşîna çînan de cihê xwe digrin û îdîa û bawerî xwe mezin dikin.

Ev materyalîzma diyalektîk e. Serkeftin û têkçûn, pêşketin û paşketin bi awayeke tevahî ne. Çawa ku rêheval Îbrahîm Kaypakkaya ji Serok Mao re got, “Şerkirin, têkçûn, dîsa şerkirin, dîsa têkçûn, dîsa şerkirin, heta serkeftinê bi vî rengî tevgerîn mantiqa gel e.” Ya ku partiya me kiriye û dê bike jî ev e. Heta ku bi ser bikeve, faşîzmê biperçiqîne û Tirkiyeya Demokratîk a Nû ava bike!

Tirsa me jî mîna ya rêhevalê me yê pêşeng e. Tirsa rêheval Ibrahîm tenê ew bû ku partiya me ji têkoşîna xweser a girseyan paşde bimîne; *“Krîza aborî ya cîhanê her ku diçe kûrtir dibe. Ev krîz wê aloziya li welat zêdetir bike û têkoşîna girseyî wê bi pêlan bilind bibe. Ez bi xwe ditirsim ku em ê nikaribin van pêlan hembêz bikin ger em wiha bimeşin, em ê li pişt van pêlan bin. Pêşveçûna spontan ji ya pêşeng pir zûtir e. Em vê yekê nabînin. Ji ber ku hûn nikarin bibînin, di nav hewldanek bêkêmasîde nînin, em nînin.”* Partiya me di nameya xwe ya dawî de ku ji Zindana Amedê ji me re nivîsî, wê li gorî talîmata rêheval Îbrahîm Kaypakkaya ya "hewldaneke pir baş" bimeşîne, di çarçoveya armanca xwe ya "li çiyayê Dundul de ala sor bilind bike" tevbigere. 28 Sibat 1973, "Silav, Ez Çavên Te Maç Dikim… Bêtir Bixwînin Ji we re şerekî dijwartir, bihêztir, bi biryartir dixwazim. Bi xatirê te” dê daxwaza wî pêk bîne. Partiya me wê li gorî talîmata rêheval Îbrahîm Kaypakkaya ya *“di nav hewldaneke pir baş de be”* tevbigere, bi çarçoveya armanca wî ya *“Bila ala sor li Çiyayê Dundûlê”* ve li ser nameya wî ya dawîn de ku di 28ê Sibata 1973’an de ji Zindana Amedê ji me re nivîsiye; *“Silav, Ez çavên we maç dikim bi jidil... , hêviyeke şerê bihêztir û bi biryardartir dikim. Bi xatirê we”* dê daxwaza wî pêk bîne.

Partiya me wê bi berxwedana rêheval Silêman Cîhan ku di îşkenceyê de serî da lê sir neda û bi wêrekiya li hemberî her cure zehmetiyan ve bi ser bikeve...

Partiya me wê bi vîna rêheval Kazim Çelîk ê ku çiya weke mal didît û israra wî ya li ser şerê gel ve bi ser bikeve...

Partiya me wê di meşa me ya ku rêheval Mehmet Demirdag li ser gotina, *“Di nava bahozan de li ser devê kêrê ye”* bi nav dikir û bi tundî serî li dirûşma, *“Rewş baş e, rastî şoreşgerî ne”* û bi fermana wî ya li ser gotina, *“Divê hûn vê binivîsînin"* ve bi ser bikeve…

Partiya me wê bi xebata li gorî wesyeta rêheval Halîl Çakiroglû ya digot, *“Min berde, partiyê xurt bike”* ve bi ser bikeve…

Partiya wê bi ruhê enternasyol û gotina, *“Em ê li çiyayan ji bo we hemûyan kozikên têkoşînê amade bikin. Em li benda we ne."* ya rêheval Barbara Anna Kirstler ve bi ser bikeve…

Partiya me wê bi biryardariya rêheval Emre Bîlgîn ku gotibû, *"Ji bo kenê min were tune kirin divê rûyê min were perçe kirin"* ve bi ser bikeve...

Partiya me wê bi baweriya rêheval Polat Îyît ku di şert û mercên girtîgehê de jiyana xwe ji dest daye û bi gotina wî a, *“Heta têkoşîn û partî hebe ez ê bijîm”* ve bi ser bikeve...

Partiya me wê bi cesareta rêheval Ozgur Kemal Karabulut, şoreşgerê rojên dijwar ve bi ser bikeve...

Partiya me wê bi cesareta rêheval Bariş Aslan ê ku gotina, *"Li kevin bixin, mil bidin ser ya nû ku şîn bibe "* jixwe re xistibû dirûşm ve bi ser bikevin...

Partiya me wê bi gotina, *“Her parçeyek me bi rêhevalên me re, di mejiyan de dijîn. Çawa dikarin wê bigirin?"* ya Muharrem Horoz û cesareta wî ve bi ser bikeve…

Partiya me wê bi hişmendiya rêheval Leyla Karakoç a ku digot, *“Ez nikarim bikevim nava ferdperestiya ku tenê li zarokên xwe bifikire”* ve bi ser bikeve

Partiya me wê bi cesareta rêheval Cîhan Findik di çalakiya Eurogold û israra wî ya tevlîbûna gerîla ve bi ser bikeve.

Partiya me wê bi pratîka nemirbûnê ya meşa li ser tirsa rêheval Dîlek Polat ve bi ser bikeve.

Partiya me wê bi helwesta rêheval Dursun Çakti ku bi berpirsyariya xwe dizanibû ve bi ser bikeve.

Partiya me wê bi talîmata rêheval Sefagûl Kesgîn a hêsan “her kes karê xwe bike” û bi giranî li ser erkên ku têkoşîna çînayetiyê dide meşandin ve bi ser bikeve.

Partiya me wê bi vîna rêheval Yetiş ku li ser parastina rastiyan serî neditewand, ve bi ser bikeve.

Partiya me wê bi pratîka rêheval Cengîz Îçlî yê ku li gorê erka xwe tevdigeriya ve bi ser bikeve.

Partiya me wê bi dirûşma rêheval Serdar Can, “Fermandar fermandarê eniyê ye” ya ku di her şert û mercî de bikar tanî ve bi ser dikeve.

Partiya me wê xwîdana rêheval Guzel Şahîn ti carî jibîr neke û bi hêza wî ya ciwantiyê ve bi ser bikeve.

Partiya me wê bi pratîka rêheval Nûbar Ozanyan a “li cihê ku neheqî hebe, li wir be” û bi israra wî ya di têkoşînê ve bi ser bikeve.

Û Partiya me dê ji bo wesiyet û hesretiyên gelek nemirên me ên ku me navên wan li vir diyar nekir, serbikeve!

Em ê Bi Ceribandin û Tecrûbeyên Sala 50’emîn ve Serbikevin!
Em ê Bi Ser Bikevin! Proleterya û Gelên Bindest Wê Serbikevin!

Partiya Komunîstên Tirkiyê-Marksîst Lenînîst

Türkiye Komünist Partisi - Marksist Leninist
Partîya Komûnîst a Tirkîye - Marksîst Lenînîst
الحزب الشيوعي في تركيا - الماركسي اللينيني
50
1972
TKP-ML